

АНТОН ПАВЛОВИЧ ЧЕХОВ

НЕСПОЛУКА

Превод от руски: Катя Койчева, —

chitanka.info

Иля Сергеич Пеплов и жена му Клеопатра Петровна стояха пред вратата и жадно подслушваха. Вътре, в малката гостна, ставаше, както изглежда, обяснение в любов; обясняваха се дъщеря им Наташенка и учителят от околийското училище Шчупкин.

— Тръгна! — шушнеше Пеплов, като трепереше от нетърпение и потриваше ръце. — Ама внимавай, Петровна, щом заговорят за чувства, веднага сваляш иконата от стената и да вървим да благославяме... Ще го пипнем... Благославянето с икона е свято и ненарушимо... Няма да се откопче тогава, пък ако ще да ни съди.

А зад вратата се водеше такъв разговор:

— Стига сте упорствували — каза Шчупкин, като палеше клечка кибрит в карираните си панталони. — Никакви писма не съм ви писал!

— Ами да! Чунким не ви знам почерка! — кикотеше се момата, като припискваше превзето и непрекъснато се попоглеждаше в огледалото. — Веднага познах! И какъв сте чуден! Учител по краснопис, пък пише като с краката си! Как ли учите хората да пишат, щом като вие пишете лошо?

— Хм!... Това нищо не значи. В краснописа най-важното не е почеркът, най-важното е учениците да се държат прилично. Кого с линията по главата удариш, кого на колене накажеш... Та какво е почеркът! Празна работа! Некрасов е бил писател, а да те е срам да гледаш как е писал. В неговите събрани съчинения е показан почеркът му.

— Къде е Некрасов, а къде сте вие... (Въздишка.) За писател с удоволствие бих се омъжила. Постоянно би ми писал стихове за спомен!

— Стихове и аз мога да ви напиша, стига да искате.

— Че за какво можете да пишете вие?

— За любов... за чувства... за вашите очи... Да ги прочетете, ще пощуреете... До сълзи ще ви трогнат! Ами ако ви напиша поетични стихове, тогава ще дадете ли да ви целуна ръчицата?

— Чудо голямо!... Ако щете, и сега целувайте! Шчупкин скочи, облещи се и лепна устни до пълната ръчица, дъхаща на яйчен сапун.

— Сваляй иконата — разбръзва се Пеплов и смуши с лакът жена си, пребледнял от вълнение, закопчавайки се. — Да вървим! Хайде!

И без да се бави нито секунда, разтвори вратата.

— Деца... — замънка той, като вдигна ръце и запремига плачливо. — Бог да ви благослови, деца мои... Живейте... плодете се... размножавайте се...

— И.. и аз ви благославям... — каза майката, разплакана от щастие. — Бъдете щастливи, милички! О, вие ми отнемате единственото съкровище! — обърна се тя към Шчупкин. — Обичайте дъщеря ми, пазете я...

Шчупкин зяпна от почуда и страх. Пристъпът на родителите бе така внезапен и смел, че той не можа дума да продума.

„Хванах се! Пипнаха ме! — помисли си той, примрял от ужас. — Свършено е сега с тебе, братче! Няма отъране!“

И покорно подложи глава, сякаш искаше да каже: „Предавам се, победен съм!“

— Бла... благославям... — продължи таткото и също заплака. — Наташенка, дъще моя... застани до него... Петровна, дай иконата...

Но в същия миг родителят отведенъж престана да плаче и лицето му се изкриви от гняв.

— Пън! — сърдито каза той на жена си. — Тиква с тиква! Икона ли е това?

— Ах, господи божичко!

Какво стана? Учителят по краснопис плахо вдигна очи и видя, че е спасен: в бързината вместо иконата майката бе свалила от стената портрета на писателя Лажечников. Старецът Пеплов и съпругата му Клеопатра Петровна с портрета в ръце стояха посрамени и не знаеха какво да правят и какво да кажат. Учителят по краснопис използува залисията и избяга.

Антон П. Чехов, Разкази 1880–1886, Народна култура 1969

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.